

Димчо Дебелянов

Острова на блажените
(Географическа, историческа,
етнографическа, политическа,
социологическа и... зоологическа
студия)

Земята, която носи горното име, всъщност не е никакъв остров, а дуногите, които я населяват, никога не са били блажени, нито пък изглежда, че някога ще станат такива. От незапомнени времена през нея са минавали войнствените пътища почти на всички племена и народи, но тя е служила обикновено за станция, а не за цел на походите им, защото почти никога не е имала с какво да привлече тяхната охота за грабеж и завоюване.

Схлупените хижи на нейните обитатели, техните кирливи ризи, глинените или дървените им съдове, дръгливия им добитък, пръснат по обработени тук-там поли, не си стрували, види се, труда да бъдат нападани и разграбвани. Всяко племе, което е минавало през тая страна, е оставяло нещо от себе си в кръвта на нейните жители и затова днес зоолозите, колкото и да се мъчат да подведат този вид животни под някакъв общ разред, не успяват. Отличителните външни белези, които се срещат по често у индивидуумите на споменатия зоологически вид, са: среден, по-скоро нисък ръст, крива пъпешообразна глава, ниско, набърчено даже у децата чело, малки очи, малки вежди, много голям или много малък, но непременно безформен нос, голяма уста с изхвъркнали напред зъби, дълги ръце с китки като мечешки лапи и разкривени нозе. Те живеят в заселища, наречени според големината си градове или села. Разликата между едните и другите, т.е. между селяните и гражданите, е не особено голяма и тя е повечето външна. Първите са около шест пъти повече от вторите. Онова, което съединява всички в едно цяло, то е силната миризма на пот, чесън и лой, която образува тънка атмосфера около телата им. Последната миризма иде навярно от вонещия сапун, с който те перат понякога облеклата си. Носовете им са винаги обилно производителни и за облекчаването им от излишен товар шепата им превъзходно заменя всякаква кърпа. По телата на индивидуумите от зоологическия вид, който живее на Острова на блажените, особено по главите им, една малка гадинка, със сплеснато тяло и множество малки крачка, винаги се намира в най-отчаяно изобилие. Понякога тя образува нещо като огърлица по яките на дрехите им, необезпокоявана от никого, оставена свободно да се развива според законите на природата и изискванията на естетиката. Много често внимателният наблюдател ще срещне този вечен другар на „блажените“ и там, дето съвсем не му е мястото, напр.: в чашата боза, национално питие на „блажените“, което бива сладко и кисело, т.е. рязко, и отронен случайно в чашата мляко, па даже и във виното, с което той би пожелал да утоли жаждата си след дълго пътешествие.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Силвия Гогова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6225>]